

AIDATES TEISI ühe pliitsi haaval

Caleb H., 10-aastane, Saksamaa

Kõik sai alguse sellest, kui minu vai korraldas projekti põgenike abistamiseks. Mulle meeldis see projekt väga, seega palusin, et mu ema sellest mu kooliõpetajale räägiks, ja õpetaja soovis teha midagi neljanda klassiga. Et projektis eeskujuks olla, käisin ma koos oma õe Maddie'ga ükselt uksele annetusi küsimas.

Saabus päev esitada projekti ülejäänud neljandale klassile. Ma närveerisin pisut. Tegelikult oli mul päris suur hirm, kuid ma andsin endast parima. Rääkisin teistele neljanda klassi õpilastele, mida meil on vaja põgenikele koolipakkide valmistamiseks. Rääkisin neile, kuidas oleme ükselt uksele käinud, ja esitasin neile väljakutse koguda rohkem raha, kui mina olin teinud. Üheskoos valmistasime üle 100 paki. Panime pakki vihikuid, pliitaseid ja teisi koolitarbeid. Samuti lisasime sedeli, millel oli kirjas „Tere tulemast Saksamaale”.

Viisime koos emaga pakid põgenikelaagrisse. Ma ei ütleks, et see laager oli kena, kuid seal oli mänguväljak ja koht õppimiseks. Laagri kõrval oli väga mürarohke raudtee ja lapsed rääkisid mulle, et see müra on nagu lennukid, mis lendasid Süüria ja teiste selliste paikade kohal. Võib-olla meenutas see heli pommitamist neile lastele, kes olid seda oma kodumaal kuulnud.

Ma kohtusin laagris mõne omavanuse lapsega, näiteks Danieliga, kes oli osav malemängija. Ma ei jõudnud temaga malet mängida, millest on kahju, kuna mulle meeldib malet mängida, kuid nad kutsusid mind mängima jalgpalli ja lauatennist. Poisid ütlesid mulle, et igatsevad kodu järele ja tahavad kangesti laagrist ära saada ja taas kooli minna.

Kui olime jalgpalli ja lauatennist mänginud, andsin ma neile pakid. Ma tunnen end hästi, et sain teha midagi nende laagrites elavate laste heaks. ■

